

ÁFRA PIROSKA

Csak egy falevél

Egy színarany falevél a patakba hullt,
hol húsító sugárban, a habokkal lebegve
nádasok illatában tovaúszott barlangokba,
komor hegyekre.
A végtelen csobogó vízen lebegett,
lebegett szelíden.
Könnyű testét a remény sugara vitte,
tündéri táncot járt ezernyi csillag körülötte.
S mikor a kis levél útja félbeszakadt,
a zúgó erdőben megbúvó patak,
a sziklák közt suhanva folytatta az utat.
Aranyhíd-koronát emelt fölé a Nap,
hullámozó tükrében ringatta a fénycsillámokat.
A béke őrzője ő, cseppekből született erő.
Állandó, mégis mindig változó, mint az idő.
S a halk suhanással morajló zuhatag
vizeséssel összefonódva sodródott tova,
hol megannyi ér és patak összefut,
s gomolygó felhőként a magasba jut.
Most fentről tekint le az el-elmerülő falevéltre,
mint az Úr a hozzá fohászkozó gyermekére.
S itt lent neki suttog a levélke: béke, béke...

Hat sor

Rózsaszál vagy nekem,
Én nem tehetek többet érted!
Titkaink selyme szétfoslóban...
Megvallom neked bűneimet,
S te itt felejtettél e vesztőhelyen.
Cseppekből tócsa nő a rózsalevéltre...